

[Paul Dalsager.]

vor indsats at skabe den bedst mulige udvikling også for folkene i de andre Fællesskabslande og for folkene i verden omkring os.

Knud Bro: Godt begyndt er som bekendt halvt fuldendt, så jeg vil begynde med at takke ministeren for en udmærket, grundig og saglig redegørelse her i tinget i går. Der var jo ikke meget nyt i den, men også det takker jeg for en gangs skyld en minister for. Hvis der havde været noget nyt i den, ville det nemlig have betydet, at ministeren havde holdt noget skjult for tinget og for markedsudvalget, men det var jo heldigvis ikke tilfældet.

Man kan endda glæde sig over — og det er også en sjælden glæde — at det meste af talen var holdt for 8 måneder siden, for det betyder jo, at hvad ministeren kunne sige til os i går, er også noget, ministeren har sagt før folkeafstemningen, og noget, der var kendt; også det er der grund til at glæde sig over.

Naturligvis er der sket en udvikling i Fællesskabet, både i dets holdning til problemerne og i problemer, som er kommet op, siden vi tiltrådte Fællesskabet, men ellers må man sige, at Fællesskabernes mål og midler var og er, som vi sagde de var. Ja, vi kan vel egentlig sige, som det også fremgår af nogle bemærkninger, ministeren lader falde i sin tale, at det egentlig har været en glædelig overraskelse for os at finde en større vilje til forståelse hos de gamle EF-lande, end selv vi, der hele tiden har været tilhængere af EF, havde ventet. Ministeren fremhæver selv vor deltagelse i forhandlingerne om Norges aftaler med EF som et godt eksempel på, at et lille lands indflydelse kan være ganske stor. Min kollega hr. Knud Thomsen talte Norges sag i Parlamentet og appellerede til forståelse for Norges særlige forudsætninger, og jeg må som ministeren sige, at man levede op til vore forventninger.

Må jeg som en sidebemærkning tilføje, at jeg håber, at den velvilje, der hidtil har præget forholdet mellem de nordiske lande og EF, må føre til stadig stærkere samarbejde. Jeg håber ikke, den dag er fjern, da Norge sidder ved siden af os i Ministerrådet, i Kommissionen og i Parlamentet. Det vil

være sværere i Norge at tale den sag, som nogle taler her i landet: at alle de ulykker, vi møder, kommer fra tysken og de andre i Fællesskabet. Det er værd at hæfte sig ved ministerens udtalelse om, at mindre end halvdelen af de prisstigninger, der er kommet på fødevarer herhjemme, direkte skyldes EF-politikken. Men dér har Norge jo én stor fordel for os, på ét punkt har Norge erfaringer, som vi ikke har: de ved, hvad det koster ikke at være medlemmer af Fællesskabet.

Når det er sagt, var talen alligevel ny, forstået på en helt anden måde end det at sige nyheder. Den er egentlig et nøjere studium værd, og flere af os har måttet bruge de sene nattetimer til at fordybe os i ministerens betragtninger, men jeg siger uden malice, at det var faktisk det værd.

Det var særlig interessant for dem, der har beskæftiget sig med dansk politik i almindelighed og socialdemokratiets i særdeleshed i de sidste år, at læse denne tale. Når man tænker på, hvad vekslende sagordførere og ministre for den sags skyld har fremført fra denne talerstol af programerklæringer, kommer man unægtelig til at tænke på børnesangen „Verden er så stor, så stor, Lasse, Lasse lille“, men nu skal vi altså til at måle os med de andre, og ministeren lægger ikke fingrene imellem. Nu må vi til at tænke på eksamen. Det er noget lidt andet, end ordførere og ministre har sagt til os. Den går ikke, venner, bare at møde op og sige, at vi har en eller anden kvantitativ form for lykke her i livet bag os. Vi må også til at tænke kvalitativt. Jeg er fuldstændig enig med ministeren, og jeg glæder mig over det; men ih, hvor har vi hørt meget vrøvl, før vi kom til det. Nu taler vi også om effektive landbrug, og vi er begyndt at interessere os for et erhvervsliv, der virker og fungerer. Det synes jeg er mægtig godt. Jeg håber også, at når nu disse suk fra mange af ordførerne i min gruppe er overstået, vil ministeren brede den visdom, som altid har kendetegnet hans færd, ud over de øvrige kolleger og, dersom tiden tillader det, også helt ned til ordførerne. Jeg vil give den gode idé til ministeren, at næste gang han planlægger en kaffestudiekreds, burde han planlægge den over emnet „Fremmede lande og os“. Og så synes jeg, at ministeren skal indbyde alle sine kolleger, også forhenværende